

Arrest

nr. 252 148 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias X*)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. Hardy
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 februari 2007 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 30 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 22 augustus 2019.

1.3. Op 8 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 oktober 2020 ingetrokken. Op 21 oktober 2020 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers vierde verzoek ontvankelijk.

1.4. Op 27 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn afkomstig van Qeneynes, Lattakia. U zou sinds 2005 als één van de chauffeurs voor de generaal-majoor A.(...) D.(...) gefungeerd hebben. U zou het land verlaten hebben nadat een ruzie tussen jullie uitmondde in een belediging van de Syrische president. Op 7 februari 2007 diende u hier in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 29 juni 2007 een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Op 27 september 2009 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Uw beroep hier tegen werd op 22 november 2007 door de Raad van State (RvS) verworpen. U hebt op 30 januari 2008 een volgend verzoek ingediend nadat u medio december 2007 in Nederland werd opgepakt zonder in het bezit te zijn van de nodige papieren. U werd nadien aan de Belgische autoriteiten overgedragen en ondergebracht in het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Tijdens uw verblijf daar faxte A.(...) S.(...), een vriend uit Brussel, een vonnis waarin een Syrische rechtbank in Tadmur u veroordeelde tot één jaar voorhechtenis. Op 14 februari 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming en dit omdat u vasthield aan uw vluchtrelaas. Het neergelegde document kon ook niet beschouwd worden als van die aard om de verschillende ernstige geconstateerde anomalieën en de globale ongeloofwaardigheid van uw verklaringen teniet te doen. Op 13 maart 2008 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS. Op 4 april 2008 diende u nogmaals een verzoek in. Op 24 april 2008 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat dit verzoek onontvankelijk is. Er werd een bijlage 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag) opgesteld.

Op 27 juni 2016 werd u veroordeeld door het Hof van Assisen tot levenslange opsluiting omdat u zich schuldig gemaakt had aan de moord op uw echtgenote N.(...) H.(...) en uw dochtertje S.(...) S.(...). U werd bovendien levenslang uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek ontzet. Uw cassatieberoep tegen dit arrest werd op 2 november 2016 verworpen.

Op 30 juli 2019 diende u in de gevangenis van Nijvel andermaal een verzoek in. U vreest bij een terugkeer ofwel door het Syrische regulier leger ofwel door Daesh en Kataeb Islamiya (Islamitische Brigades) te zullen worden gerekruteerd. Uzelf zou in het verleden uw verplichte legerdienst na twee jaar en half in Daraa, Salamayn, zonder enige overtreding volbracht hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw verlopen Syrisch paspoort, de bijlage 21 d.d. 6 februari 2014 met betrekking tot het beëindigen van uw verblijfsrecht, een brief van Mediante d.d. 1 augustus 2019 waaruit kan worden afgeleid dat u een afspraak heeft aangevraagd en een attest d.d. 14 augustus 2019 van de technische dienst van de gevangenis van Nijvel waarin uw werkzaamheden worden benoemd.

Op 9 september 2020 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, deze beslissing werd op 9 oktober 2020 door het CGVS ingetrokken. Op 21 oktober 2020 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek ontvankelijk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als persoon veroordeeld tot een gevangenisstraf, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Meer bepaald heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de gevangenis van Nijvel, waar u heden verblijft.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit analyse van alle beschikbare elementen blijkt dat er in hoofde van u sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. U vreest bij terugkeer door het Syrisch regulier leger te zullen worden gerekruteerd. U heeft vernomen dat mannen onder de leeftijd van 60 à 50 jaar worden gemobiliseerd omdat er te weinig soldaten zijn (CGVS, p. 11). Aan de andere kant vreest u gedwongen rekrutering door Daesh en Kataeb Islamiya (Islamitische Brigades; CGVS, p. 11).

Er dient evenwel na uw persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat hoewel de hoedanigheid van vluchteling in uw hoofde moet worden vastgesteld, u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat u op 27 juni 2016 definitief veroordeeld werd door het Hof van Assisen tot levenslange opsluiting wegens het plegen van een dubbele moord en het uiten van doodsbedreigingen aan het adres van de grootouders van uw echtgenote. U werd bovendien levenslang uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek ontzet. Artikel 52/4, tweede lid van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in het kracht van gewijsde gegane arrest van 27 juni 2016.

Uit voornoemd arrest blijkt dat u uw 23-jarige echtgenote met voorbedachte rade heeft vermoord dit omdat u, zonder dat er daartoe enig bewijs voorhanden was, vermoedde dat zij u ontrouw was geweest. U heeft vervolgens uw 13-maanden oude dochter vermoord, dit omdat u op basis van dezelfde ongegronde vermoedens dacht dat zij misschien niet uw dochter was, hoewel de vaderschapstest zonder enige twijfel aantoonde dat zij wel degelijk uw dochter was. Uit het arrest blijkt dat u nadat u uw echtgenote voor de ogen van uw dochter de keel had overgesneden, uw dochtertje op zodanige wijze te lijf ging dat u haar ruggengraat scheurde, waarbij haar hoofd nog slechts met twee stroken vlees aan de rest van het lichaam vastzat. Het Hof van Assisen achtte de feiten die u ten laste werden gelegd bewezen en oordeelde uitdrukkelijk : " Door vrouw en kind op een beestachtige manier de keel door te snijden, heeft hij één van de essentiële waarden van een westerse democratie geschonden, namelijk het recht op leven (...) Naast het leed dat hij zijn slachtoffers heeft berokkend, moet ook worden gewezen op de ondraaglijke schade die hij aan de openbare orde als geheel heeft toegebracht door twee van de meest kwetsbaren koelbloedig en zonder enige aarzeling te executeren (...). In het licht van alle bovenstaande overwegingen is het niet gerechtvaardigd hem een van de verzachtende omstandigheden toe te kennen die hij voor het Hof heeft aangevoerd." Het kan bijgevolg niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 28 november 2016 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet betreft.

Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd, is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Daarenboven kan uit voornoemd arrest afgeleid worden dat u uw gedrag bleek te rechtvaardigen door te stellen dat uw vrouw u ontrouw was geweest en te verwijzen naar uw cultuur en religie. Voorts stelde het Hof van Assisen vast dat u slechts begaan was met uw eigen lot, dat u het lef niet had om de vragen die u gesteld werden te beantwoorden, en pas voor het eerst op het einde van het proces spijt heeft betuigd aan de nabestaanden van de slachtoffers (zie pag. 4 van het arrest). Uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Het valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u de kans geboden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen. In de mate dat u aanvoert dat u de feiten niet bewust heeft gepleegd en dat u dronken was (NPO, pag. 13), kan gewezen worden op het feit dat u veroordeeld werd voor het met voorbedachten rade plegen van een dubbele moord. Waar u stelt dat u de volgende dag zelfmoord heeft willen plegen (NPO, pag. 13), dient vastgesteld te worden dat het Hof van Assisen

dienaangaande reeds oordeelde dat hier geen geloof aan kan worden gehecht: "Het hof gelooft geen moment in de stelling van de zelfmoordpoging die de verdachte oproept, omdat hij had aangetoond dat hij te laf was om zo'n plan uit te voeren. Alleen al de omstandigheid dat hij de voertuigen die op hem afkwamen op een snelwegstrook met een moersleutel of een helling raakte en zijn armen naar de hemel stak als "een gek", een term die wordt gebruikt door de automobilisten die getuige waren van het tafereel, is op zich niet demonstratief voor zo'n bedoeling."

Waar u aangeeft dat u reeds meermaals de familie om vergiffenis heeft gevraagd, is de vaststelling dat u stelt "Ik blijf gewoon vragen om mij te vergeven, ik heb wel, ik geef toe, iets slechts gedaan tegen hun dochter maar ze was mijn vrouw" (NPO, pag. 13), een treffend voorbeeld van hoe weinig schuldinzicht u daadwerkelijk blijkt te hebben. Hoe dan ook, het gegeven dat u spijt zou hebben van wat u heeft gedaan, dan wel dat u moeite doet om zich te integreren (NPO, pag. 13), doet geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en waarvoor u definitief veroordeeld bent door een Belgische rechtbank. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld bent een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

De door u neergelegde documenten, uw verlopen Syrisch paspoort, de bijlage 21 d.d. 6 februari 2014 met betrekking tot het beëindigen van uw verblijfsrecht, een brief van Mediante d.d. 1 augustus 2019 waaruit kan worden afgeleid dat u een afspraak heeft aangevraagd en een attest d.d. 14 augustus 2019 van de technische dienst van de gevangenis van Nijvel waarin uw werkzaamheden worden benoemd, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de constitutieve voorwaarden vervat in artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, aangezien u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daar u een gevaar vormt voor de samenleving wordt u bovendien, overeenkomstig artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet, uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat een asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt u de status van vluchteling geweigerd. Verder meen ik dat u op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 12, 14, 17 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming), de artikelen 48 tot en met 48/7, 52/4, 55/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, en een appreciatiefout.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feiten eigen aan de zaak niet afdoende en passend heeft geanalyseerd en in het bijzonder het “gevaar” dat hij voor de samenleving zou vormen niet op een passende manier heeft geanalyseerd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar één veroordeling van het Hof van Assisen uitgesproken op 27 juni 2016 en wordt geoordeeld dat deze veroordeling *“an sich voldoende is om te stellen dat [verzoeker] een gevaar voor de samenleving vormt”*. Verder verwijst verwerende partij naar de houding van verzoeker gedurende het proces, die van een gebrek aan normbesef zou getuigen en een *“gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid”*. Dergelijke redenering is naar het oordeel van verzoeker een stereotyperende positie die de persoonlijke elementen van zijn situatie niet in aanmerking neemt en die tot gevolg zou hebben dat éénieder die eens een misdrijf pleegt een actueel gevaar voor de samenleving zou zijn. Verzoeker meent dat zijn veroordeling en houding gedurende een proces geen bewijs kan vormen van een actueel gevaar. Hier ook berust de motivering van de bestreden beslissing op stereotyperende vooroordelen die geen rekening houden met de actuele situatie van verzoeker maar die eenvoudigweg uit feiten gepleegd meer dan 7 jaren geleden en een houding op een proces 4 jaar geleden een actuele bedreiging afleiden. Een dergelijke analyse en motivering is onvoldoende, aldus verzoeker, die opmerkt dat artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn en dat bijgevolg de Europese begrippen moeten toegepast worden. Het Europees recht verwijst naar een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Het begrip “bedreiging” is dus een Europees begrip, aldus verzoeker, die benadrukt dat het Hof van Justitie al meerdere keren heeft uitgelegd hoe dit begrip moet verstaan en toegepast worden en heeft aangedrongen op de actualiteit van de bedreiging en op *“het belang van het in aanmerking nemen van een meerderheid van elementen over het persoonlijk gedrag van betrokkene.”* Verzoeker citeert in dit verband uit het arrest Z. Zh van 11 juni 2015 (C-554/13), het arrest Tsakouridis (C-145/09) en een arrest van 15 februari 2016 (C-601/15), waarin het Hof het belang van een analyse *in concreto* onderstreept, daar het evenredigheidsbeginsel verplicht om na te gaan of de maatregel evenredig is tegenover het nagestreefde doel. Het zou dus onevenredig zijn om een vluchtelingenstatus in te trekken (sic) omwille van een bedreiging die niet actueel is, aldus verzoeker, die er te dezen ook op wijst dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de rechtspraak over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid regelmatig het belang van een zorgvuldige analyse en een afdoende motivering met betrekking tot het “actuele” criterium waarin de betrokken bepalingen voorzien, wordt benadrukt (CCE n° 107 819 van 31 juli 2013, CCE n° 110.977 van 30 september 2013, RvV n°118.177 van 31 januari 2014). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft er ook aan herinnerd dat de verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen onvoldoende is en dat beslissingen gestoeld moeten worden op het persoonlijke gedrag van de betrokkene om de huidige bedreiging die hij of zij zou zijn te bevestigen (RvV n° 176 368 van 14 oktober 2016). Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet alleen moet aantonen dat er een *“bijzonder ernstig misdrijf”* is gepleegd, maar ook dat er een *“reëel”* gevaar voor de samenleving bestaat en verzoekt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Moet artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 en artikel 17, 1, b) worden geïnterpreteerd als een vereis voor de administratie om zich te moeten baseren op specifieke elementen om het bewijs te leveren van een voldoende concrete, actuele en ernstige bedreiging voor de samenleving, of kan die bedreiging altijd worden afgeleid uit een eerdere veroordeling ?”* Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat *in casu* de actualiteit van de bedreiging *“verondersteld”* en *“hypothetisch”* is, omdat het alleen wordt afgeleid uit één veroordeling uit het verleden. Hij hekelt dat de inhoud van het gehoor amper wordt weergegeven in de beslissing en verwerende partij haar beoordeling enkel stoelt op de gerechtelijke vonnissen en hun inhoud. De anciënniteit van de feiten maakt het op zijn minst mogelijk om vast te stellen dat hij sinds de gebeurtenissen van januari 2013 geen andere gewelddaden heeft gepleegd, wat uiteraard een belangrijke factor is waarmee rekening moet worden gehouden, aldus verzoeker, die betoogt dat de ernst van de feiten, in het licht van hun zeer specifieke familiale en private context, op zich onvoldoende is om het gevaar dat hij zou vormen vast te stellen of degelijk te motiveren. Verzoeker herinnert eraan dat hij vóór de in 2013 gepleegde feiten nog nooit voor de rechter was gebracht en dat er dus geen sprake is van een criminele *“aard”* of een *“gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid”*. De feiten van 2013 vloeien voort uit een bepaalde gezinssituatie en niet uit een gewoonte van verzoeker. Het was een op zichzelf staande en uiterst ernstige daad die hij betreurde, maar waaruit volgens hem niet kan worden afgeleid dat hij nieuwe daden zou stellen, noch dat hij in het algemeen een *“gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid”* heeft. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat hij deze feiten gepleegd onder de invloed van alcohol en hij dus niet zichzelf was. Niets wijst er aldus op dat verzoeker de gepleegde feiten zou ‘reproduceren’ omwille van zijn *“gewelddadige en gevaarlijke*

persoonlijkheid”, een appreciatie die enkel stoelt op de veroordeling van 2016. Verzoeker hekelt nog dat alle positieve elementen die door hem werden beklemtoond tijdens het persoonlijk onderhoud opzettelijk worden verzwegen en genegeerd. Zo is hij in een proces van bemiddeling met zijn schoonfamilie en zet hij regelmatig stappen om vergiffenis te krijgen. Ook volgt hij opleidingen en hij heeft zich nuttig gemaakt in de gevangenis. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar het oordeel van verzoeker dan ook geen zorgvuldige analyse gemaakt om de actuele bedreiging voor de samenleving vast te stellen en houdt geen rekening met de actuele situatie in dewelke hij zich nu bevindt. De algemene en stereotyperende vaststellingen zijn volgens verzoeker onvoldoende in het licht van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 14, §4, b) van de Kwalificatierichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Commissariaat-generaal overweegt helemaal niet de actualiteit van de bedreiging die hij zou vormen maar beperkt zich tot de vaststelling dat hij één keer veroordeeld werd in 2016 voor feiten gepleegd in 2013. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze persoonlijke gegevens omtrent zijn huidige situatie niet in aanmerking heeft genomen alhoewel deze van fundamenteel belang zijn om tot het besluit te komen dat hij een actueel gevaar voor de samenleving zou vormen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat zijn rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Hij merkt op dat hij gedetineerd is en weinig en beperkte toegang heeft tot hulpmiddelen in het kader van dergelijke procedure. Verzoeker meent dat hij niet voldoende werd ingelicht over de inhoud van het gehoor. Hij werd naar eigen zeggen op voorhand niet rechtsgeldig geïnformeerd over de procedure, noch over de inhoud van het gehoor, waardoor hij zich niet kon voorbereiden. De oproeping meldde alleen dat verzoeker “*de gelegenheid*” krijgt “*om de motieven van [zijn] verzoek om internationale bescherming te verduidelijken*”. Er werd niets over zijn actuele situatie vermeld, noch dat hij zich zou moeten verantwoorden ten aanzien van een vermeende bedreiging die hij voor de samenleving zou vormen. Er werden hem tijdens het persoonlijk onderhoud algemene vragen gesteld over zijn verblijfssituatie en familieleven in België, alsook over zijn eventuele vrees ten aanzien van Syrië, maar amper 2 vragen over het gevaar die hij zou vormen voor de samenleving. Verzoeker meent dat de *protection officer* hem niet de gelegenheid heeft gegeven om zijn standpunt op een effectieve en nuttige manier uiteen te zetten zodat zijn rechten van verdediging werden geschonden. Hij stelt dat hij zou hebben beklemtoond dat hij sinds zijn veroordeling geen problemen met de politie of met de Justitie gekend heeft, dat hij stappen onderneemt om vergiffenis te krijgen en deze stappen beter zou hebben gedocumenteerd, dat hij zich inzet in de dagelijks leven van de gevangenis, dat hij opleidingen volgt en in contact blijft met de maatschappij en dat hij bijgevolg geen actuele bedreiging vormt voor de samenleving. Dit vormt naar het oordeel van de verzoeker een aanzienlijke onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden onderzocht zodat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Voorafgaande opmerkingen

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.2.2. Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat hij op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire

beschermingsstatus. Verzoeker wordt derhalve niet uitgesloten van de vluchtelingenstatus zodat de aangevoerde schending van artikel 12 van de Kwalificatierichtlijn juridische grondslag mist. De bestreden beslissing houdt evenmin in dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken, beëindigd of dat wordt geweigerd deze te verlenen om redenen bepaald in artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn zodat ook de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker op grond van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus geweigerd en wordt hij op basis van artikel 55/4, §2 uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 oktober 2020 (CG nr. 0710589X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

In het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* (§100).

Hieruit volgt dat wanneer de commissaris-generaal artikel 52/4, lid 2 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, lid 5, van Richtlijn 2011/95/EU, toepast, dit in twee fasen dient te gebeuren: in de eerste plaats moet de commissaris-generaal onderzoeken of de persoon die om internationale bescherming verzoekt, als vluchteling kan worden erkend en, in een tweede fase, beslissen of de verzoeker desgevallend, de vluchtelingenstatus dient geweigerd te worden. De weigering van deze status doet de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien *“[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.”* (§110).

In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat in hoofde van verzoeker de hoedanigheid van vluchteling moet worden vastgesteld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus aangezien verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infractie". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infractie". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 juni 2016 definitief veroordeeld werd door het Hof van Assisen tot levenslange opsluiting wegens het plegen van een dubbele moord op zijn echtgenote en zijn dochtertje en het uiten van doodsb bedreigingen (met een mes) aan het adres van de grootouders van zijn echtgenote. Verzoeker werd bovendien levenslang uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek ontzet. Uit voornoemd arrest blijkt dat verzoeker zijn 23-jarige echtgenote met voorbedachte rade heeft vermoord dit omdat hij, zonder dat er daartoe enig bewijs voorhanden was, vermoedde dat zij hem ontrouw was geweest. Hij heeft vervolgens zijn 13-maanden oude dochter vermoord, dit omdat hij op basis van dezelfde ongegronde vermoedens dacht dat zij misschien niet zijn dochter was, hoewel de vaderschapstest zonder enige twijfel aantoonde dat zij wel degelijk zijn dochter was. Uit het arrest blijkt dat verzoeker, nadat hij zijn echtgenote voor de ogen van zijn dochter de keel had overgesneden, zijn dochtertje op zodanige wijze te lijf ging dat hij haar ruggengraat scheurde, waarbij haar hoofd nog slechts met twee stroken vlees aan de rest van het lichaam vastzat. Het Hof van Assisen achtte de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd bewezen en oordeelde uitdrukkelijk: *"Door vrouw en kind op een beestachtige manier de keel door te snijden, heeft hij één van de essentiële waarden van een westerse democratie geschonden, namelijk het recht op leven (...) Naast het leed dat hij zijn slachtoffers heeft berokkend, moet ook worden gewezen op de ondraaglijke schade die hij aan de openbare orde als geheel heeft toegebracht door twee van de meest kwetsbaren koelbloedig en zonder enige aarzeling te executeren (...). In het licht van alle bovenstaande overwegingen is het niet gerechtvaardigd hem een van de verzachtende omstandigheden toe te kennen die hij voor het Hof heeft aangevoerd."* Het lijkt geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 27 juni 2016 definitief veroordeeld werd, moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

Daarenboven kan uit voornoemd arrest afgeleid worden dat verzoeker zijn gedrag bleek te rechtvaardigen door te stellen dat zijn vrouw hem ontrouw was geweest en te verwijzen naar zijn cultuur

en religie. Voorts stelde het Hof van Assisen vast dat verzoeker slechts begaan was met zijn eigen lot, dat hij het lef niet had om de vragen die hem gesteld werden te beantwoorden en een minimum aan waardigheid te tonen om zodoende de nabestaanden te laten weten hoe de slachtoffers hun laatste momenten beleefden, en dat hij pas voor het eerst op het einde van het proces spijt heeft betuigd aan de nabestaanden van de slachtoffers.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 27 juni 2016 oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op goede gronden: *“Uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Het valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.”* en kon de commissaris-generaal op basis van dit arrest, daarbij tevens rekening houdend met de aard en de objectieve ernst van de gestelde criminele daden, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop de misdrijven werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daden als ernstige misdrijven beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader, voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Immers, uit de door verzoeker gepleegde criminele feiten, met name dubbele moord met voorbedachten rade en het uiten van doodsbedreigingen, blijkt dat hij niet terugschrikt om extreem geweld te gebruiken en dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor het leven van anderen. De door verzoeker gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig en zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Verzoekers houding tijdens het proces, waarbij hij zijn gedrag bleek te rechtvaardigen door te stellen dat zijn vrouw hem ontrouw was geweest en te verwijzen naar zijn cultuur en religie, wijst er naar het oordeel van de Raad bovendien op dat verzoeker de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker ook tijdens het persoonlijk onderhoud op 22 augustus 2019 nog steeds geen werkelijke verantwoordelijkheid opnam voor zijn daden, die hij poogde te vergoelijken, stellende dat hij zijn vrouw en dochter heeft vermoord *“maar niet bewust omdat ik dronken was”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Ook in het verzoekschrift wordt nogmaals herhaald dat verzoeker de feiten gepleegd heeft onder de invloed van alcohol en hij dus zichzelf niet was. Het hoeft echter geen betoog dat wanneer de consumptie van alcohol verzoeker ertoe kan bewegen om koelbloedig en zonder enige aarzeling zijn echtgenote en dochtertje op de meest brutale wijze te vermoorden, *nota bene* de twee personen die voor hem naar eigen zeggen het kostbaarste ter wereld waren, dit getuigt van een extreem gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid en een bezwarend gegeven vormt voor het zich opnieuw voordoen van geweld. De Raad brengt bovendien in herinnering dat verzoeker veroordeeld werd voor het met voorbedachten rade plegen van een dubbele moord, hetgeen impliceert dat de feiten dus niet werden gepleegd in een impulsieve dronken bui, zoals verzoeker poogt te laten uitschijnen. Ook zijn stelling tijdens het persoonlijk onderhoud *“(…) ik geef toe iets slechts gedaan tegen hun dochter maar ze was mijn vrouw”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) getuigt naar het oordeel van de Raad overigens van hoe weinig schuldinzicht verzoeker daadwerkelijk blijkt te hebben. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt opgemerkt: *“Waar u stelt dat u de volgende dag zelfmoord heeft willen plegen (NPO, pag. 13), dient vastgesteld te worden dat het Hof van Assisen dienaangaande reeds oordeelde dat hier geen geloof aan kan worden gehecht: “Het hof gelooft geen moment in de stelling van de zelfmoordpoging die de verdachte oproept, omdat hij had aangetoond dat hij te laf was om zo'n plan uit te voeren. Alleen al de omstandigheid dat hij de voertuigen die op hem afkwamen op een snelwegstrook met een moersleutel of een helling raakte en zijn armen naar de hemel stak als "een gek", een term die wordt gebruikt door de automobilisten die getuige waren van het tafereel, is op zich niet demonstratief voor zo'n bedoeling.”* In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat de omstandigheden die tot verzoekers veroordeling hebben geleid, de aard en de bijzondere ernst van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, en het feit dat hij oprecht schuldbesef lijkt te ontberen erop wijzen dat er in zijn hoofde sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij onderneemt immers geen ernstige poging om de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker is van oordeel dat de analyse van en de motivering omtrent het gevaar voor de samenleving onvoldoende is. Hij verwijst hierbij naar Europese rechtspraak, rechtspraak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen en verschillende individuele elementen die volgens hem aantonen dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, gaat hij er aan voorbij dat hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat hij *“een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* in de zin van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dus niet omdat hij de openbare orde zou verstoord hebben of omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Wat betreft verzoekers stelling dat “het Europees recht” verwijst naar een gedrag dat *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*, dient te worden opgemerkt dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient vast te stellen dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de lidstaten mogen weigeren om de vluchtelingenstatus te verlenen aan de vluchteling die *“een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Hieruit volgt dat bij de beoordeling van het “gevaar voor de samenleving” een oorzakelijk verband moet worden aangetoond tussen het bijzonder ernstig misdrijf waarvoor verzoeker veroordeeld werd en de bedreiging die daaruit voortvloeit. Er moet bovendien een dreiging uitgaan van de persoon van de verzoeker omwille van het specifieke misdrijf dat hij gepleegd heeft. Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf, maar ook met andere relevante factoren zoals de waarschijnlijkheid van het gevaar voor recidive en de persoonlijkheid van de dader. *In casu* blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de objectieve ernst van de gestelde daden, met het gebruikte geweld, met de gevolgen voor de slachtoffers, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker, met de verschoningsgronden die verzoeker ten aanzien van het Hof van Assisen had aangevoerd en met de strafmaat die gehanteerd werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat verzoekers gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, waardoor het dan ook helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad herhaalt te dezen dat uit verzoekers handelingen een gewelddadige ingesteldheid en een gevaarlijke persoonlijkheid naar voren komt, dat de door hem gepleegde feiten en de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid erop wijzen dat hij niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en het uiten van doodsbedreigingen, alsook dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor het leven van anderen, en dat de door hem gepleegde criminele feiten een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking vormen. Uit de aard en de bijzondere ernst van de feiten blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Het loutere gegeven dat verzoeker vóór de in 2013 gepleegde feiten nog nooit voor de rechter was gebracht en hij slechts één veroordeling heeft opgelopen wegens feiten gepleegd meer dan 7 jaar geleden, vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit. Ook het feit dat verzoeker sinds de gebeurtenissen van januari 2013 geen andere gewelddaden heeft gepleegd toont op zich niet aan dat hij geen gevaar voor de samenleving zou vormen. Immers, de Raad leest in voornoemd arrest dat verzoeker bij aanhoudingsmandaat van 18 december 2013 in voorlopige hechtenis werd geplaatst in afwachting van zijn proces en dat hij thans een levenslange gevangenisstraf uitzit, wat overigens op zich al een indicatie is van het gevaar dat verzoeker voor de samenleving vormt. Het is evident dat verzoeker geen criminele feiten kan plegen zolang hij in de gevangenis zit.

Tot slot doen ook de door verzoeker aangehaalde ‘positieve elementen’, met name dat hij opleidingen volgt en zich *“nuttig”* heeft gemaakt in de gevangenis, en hij een proces van bemiddeling met de nabestaanden van de slachtoffers volgt, niets af aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 27 juni 2016, noch aan het besluit dat de omstandigheden die tot verzoekers veroordeling hebben geleid erop wijzen dat er in zijn hoofde van sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

In het verzoekschrift uit verzoeker nog kritiek op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Hij werpt op dat hij op voorhand niet rechtsgeldig geïnformeerd werd over de procedure, noch over de inhoud van het gehoor aangezien er niet werd vermeld dat hij zich zou moeten verantwoorden ten aanzien van een vermeende bedreiging die hij zou vormen voor de samenleving zodat hij zich niet kon voorbereiden, alsook dat er maar twee vragen werden gesteld over het gevaar dat hij zou vormen voor de samenleving en de *protection officer* hem niet de gelegenheid heeft gegeven om zijn standpunt op een effectieve en nuttige manier uiteen te zetten waardoor zijn rechten van verdediging zijn geschonden. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat het persoonlijk onderhoud gericht is op het onderzoek van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Het onderzoek naar mogelijke weigerings- en/of uitsluitingsgronden maakt integraal deel uit van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en deze gronden worden bijgevolg besproken tijdens het persoonlijk onderhoud. Aldus volstaat de omschrijving in de oproepingsbrief dat verzoeker de gelegenheid krijgt om tijdens het persoonlijk onderhoud de motieven van zijn verzoek om internationale bescherming te verduidelijken. De Raad wijst er te dezen voorts op dat verzoeker tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming werd bijgestaan door een advocaat, zodat hij in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat hij als gedetineerde *“weinig en beperkte toegang heeft tot hulpmiddelen in het kader van dergelijke procedure.”* en dient te worden besloten dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om, met behulp van zijn advocaat, zijn persoonlijk onderhoud voor te bereiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2019 werd gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal in de gevangenis van Nijvel. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd verzoeker erop gewezen dat de moord op zijn vrouw en kind een heel ernstig feit is en dat hij hierdoor de vluchtelingenstatus kan worden geweigerd. Aan verzoeker werd ook uitdrukkelijk gevraagd waarom hij denkt dat hij geen gevaar zou vormen voor de Belgische samenleving. Verzoeker haalde in dit verband aan dat hij zijn spijt heeft betuigd en stappen onderneemt om vergiffenis te krijgen via bemiddeling, alsook dat hij zijn best heeft gedaan om te integreren en dat hij een kokscursus volgde en de hele tijd bezig is *“om iets nuttig te doen”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Zo verzoeker met betrekking tot zijn veroordeling, zijn actuele situatie of de evolutie van zijn gedrag sinds de feiten van 2013 nog elementen meende te kunnen aanhalen die er volgens hem op zouden wijzen dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt, stond het hem vrij om deze elementen tijdens het persoonlijk onderhoud aan te reiken. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan beslissing over het verzoek. Verzoeker werd aan het einde van het persoonlijk onderhoud overigens uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, waarop hij antwoordde *“neen dank u”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud aldus wel degelijk voldoende de kans gekregen om te reageren op zijn strafrechtelijke veroordeling en de redenen aan te halen waarom hij meent dat hij, ondanks deze definitieve veroordeling voor bijzonder zwaarwichtige feiten, geen gevaar voor de samenleving vormt. Verzoeker, die middels huidig verzoekschrift gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat was zijn middelen en grieven aan te voeren, brengt in het verzoekschrift en tot op heden bovendien geen andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de rechten van verdediging en het hoorrecht wordt dan ook niet aangetoond.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, doen de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niets af aan het voorgaande. *“De door u neergelegde documenten, uw verlopen Syrisch paspoort, de bijlage 21 d.d. 6 februari 2014 met betrekking tot het beëindigen van uw verblijfsrecht, een brief van Mediante d.d. 1 augustus 2019 waaruit kan worden afgeleid dat u een afspraak heeft aangevraagd en een attest d.d. 14 augustus 2019 van de technische dienst van de gevangenis van Nijvel waarin uw werkzaamheden worden benoemd, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”*

Er wordt niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie. Immers, daargelaten of het antwoord op de door verzoeker geformuleerde vraag, gelet op voorgaande uiteenzetting, noodzakelijk is voor het wijzen, is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17 ; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.5. Wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dient gewezen op artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”*

Artikel 55/4, §2 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 17.1, d) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *moet* uitsluiten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer de verzoeker om internationale bescherming een bedreiging vormt voor de samenleving (*Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 23*).

Aangezien hoger werd vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, hetgeen door verzoeker niet op dienstige wijze wordt weerlegd of ontkracht zoals blijkt uit het voorgaande, dient hij aldus overeenkomstig artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgaat tot weigering van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 55/4, §4 van dezelfde wet.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, het Europees Hof van Justitie oordeelde dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* (§100).

Hieruit volgt dat wanneer de commissaris-generaal artikel 52/4, lid 2 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, lid 5, van Richtlijn 2011/95/EU, toepast, dit in twee fasen dient te gebeuren: in de eerste plaats moet de commissaris-generaal onderzoeken of de persoon die om internationale bescherming verzoekt, als vluchteling kan worden erkend en, in een tweede fase, beslissen of de verzoeker desgevallend, de vluchtelingenstatus dient geweigerd te worden. De weigering van deze status doet de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien *“[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.”* (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker

een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Dit advies, samen met de vaststelling in de bestreden beslissing dat in hoofde van verzoeker de hoedanigheid van vluchteling moet worden aangenomen, impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. Een schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft verzoekers verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker in toepassing van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus aangezien hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, dient hij bovendien overeenkomstig artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS